

D ů v o d y.

Podle § 7 obč. zák. nelze § 9 zákona ze dne 16. února 1883, čís. 20 ř. zák. vykládati způsobem, uvedeným v dovolacím rekursu; správným jest naopak výklad soudu rekursního, užití totiž jest obdoby čtvrtého dostavce tohoto § 9. Žádost za soudní výrok, že manželství pokládati jest rozvázaným, byla totiž podána ovšem dříve, než manžel prohlášen byl mrtvým, ale podána byla později, než došla žádost za prohlášení jeho mrtvým, a teprve, když řízení o této žádosti bylo již zahájeno usnesením ze dne 6. července 1919 a veřejnou vyhláškou. V § 9 zákona z roku 1883 není výslovně uvedeno, jak sluší o takové pozdější žádosti rozhodnouti; vzhledem na ustanovení § 7 obč. zák. užití jest zde obdoby čtvrtého odstavce onoho § 9. Z odstavce toho totiž nevysvítá, že platí výhradně jen pro případ, v něm naznačený, a pro užití obdoby jeho v případě, o který jde, mluví týž důvod, jako v případě, v odstavci čtvrtém výslovně uvedeném; nutno totiž provésti náležitě soudní řízení o žádosti za výrok, že manželství jest pokládati rozvázaným, a jedině soudní řízení lze vzítí za základ soudního rozhodnutí o o b o u žádostech jen tenkrát, jestliže toto řízení bylo provedeno o žádostech o b o u; za základ rozhodnutí o žádosti, týkající se manželského svazku, nelze však vzítí řízení, provedené pouze o žádosti za prohlášení nezvěstného mrtvým. Okolnost, zdali v případě, že řízení provedeno bylo jen o návrhu na prohlášení mrtvým, bylo již nebo nebylo dosud vydáno konečné soudní usnesení, není vzhledem na povahu věci tak důležitá, by podle ní bylo nutno, řízení nové zahájití a provéstí čili nic.

Čís. 491.

Stavbyvedoucí a polír náležejí k osobám, jmenovaným v § 2, čís. 1 zákona o obch. pom.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1920, R I 220/20.)

Žaloba, již domáhal se polír náhrady mzdy za výpovědní lhůtu penízem, přesahujícím 1.000 K, podána byla u okresního soudu na základě § 49 čís. 6 j. n. Námitce věcné nepřislušnosti s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Přislušnost soudu dle § 49 čís. 6 j. n. odůvodněna není, poněvadž žalobce, jak jest zřejmo z jeho tvrzení, nenáleží k osobám v § 49 čís. 6 j. n. jmenovaným, práce domácí a nižší vykonávajícím. Žalobce byl zaměstnán při živnosti stavební, podrobené živnostenskému řádu. Přislušnost okresního soudu dle § 37 zákona o soudech živnostenských není odůvodněna, poněvadž žalobce nenáleží k pomocným pracovníkům dle § 73 odstavec první živn. řádu, žalobce spíše náleží k osobám, konajícím nekupecké vyšší úkony, jaké má na mysli § 1 a § 2 zákona o obchodních pomocnících. V místě není živnostenského soudu, na nějž by tato rozepře náležela; soud má za to, že tu jest příslušným soudem sborový soud, hledě na hodnotu předmětu sporu, podle ustanovení § 50 j. n. (viz rep. nálezu čís. 229, dále »Právník« 1919 str. 49). R e k u r s n í s o u d námitku nepřislušnosti zamítl. D ů v o d y: Dle toho, co

bylo v první stolici o způsobu zaměstnání žalobce po stránce skutkové předneseno, nelze za to míti, že žalobce konal žalované straně při stavbě domů vyšší služby po rozumu § 2 zákona o obch. pomocn. — Činnost jeho záležela v tom, by svými rozkazy přispěl ku provedení stavby dle plánu a by dohlížel na zedníky a dělníky, na stavbě zaměstnané. Nevyvíjel tudíž samostatné tvůrčí činnosti duševní, nýbrž uskutečňoval jen to, co jinými pomocí plánů vytvořeno bylo. Byl tedy pouhým dílovedoucím a nemění se na tom ničeho tím, že žalobní nárok odůvodňuje patrně se zřením k ustanovením zákona o obch. pomocn. stran lhůty výpovědní. Jest tudíž dána příslušnost okresního soudu dle § 49 čís. 6 j. n.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Při řešení otázky, je-li někdo ustanoven, by převážně konal vyšší nikoli kupecké služby při obchodním provozování podniku, ke kterému se vztahuje řád živnostenský (§ 2 čís. 1 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20. ř. zák. o obchodních pomocnících), — sejde na tom, zda tyto služební úkony jsou podle zařízení dotyčného podniku úkony obyčejnými, většinou zřízenců tohoto podniku přikázanými, či zda se od takovýchto obyčejných úkonů liší tím, že vyžadují jakési vyšší kvalifikace a samostatnější činnosti toho, kdo jimi jest pověřen. Za těchto předpokladů může i stavbyvedoucí nebo polír býti čítán k osobám, jmenovaným v § 2 čís. 1 zákona o obchodních pomocnících. Zásada ta došla výrazu také v § 1 zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n., kterým se mění některá ustanovení o pensijním pojištění, když tam stavbyvedoucí a políři co do pojistné povinnosti postaveni jsou na roveň zaměstnancům, kteří vykonávají kupecké nebo jiné vyšší služby ve smyslu zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. o obchodních pomocnících. Žalobce pak sám při ústním líčení uvedl, že povinností jeho jako políra a stavbyvedoucího u žalované společnosti byl nejen dozor na zedníky a dělníky, nýbrž že měl plány domů a podle nich prováděl stavbu, při čemž nedostával jednotlivých poukazů, jak má prováděti stavbu, nýbrž plány se řídil — a již v žalobě udal, že byl přihlášen k pensijnímu pojištění, a že vzhledem k tomu, že lhůta výpovědní zvlášť umluvena nebyla, platila šestinedělní výpověď zákonná (sr. § 20 zák. o obch. pom.). Z těchto vlastních údajů žalobcových dle toho, co výše vyloženo, vyplývá, že služby, žalobcem konané, nebyly službami obyčejnými, konanými většinou zřízenců žalované společnosti, nýbrž že měly povahu služeb vyšších, předpokládající jakousi vyšší kvalifikaci a samostatnější činnost, třebaže nevyžadovaly vyvíjení samostatné tvůrčí činnosti duševní, kdyžťe toho § 2 zákona o obch. pom. nežadá. K služebnímu poměru žalobcovu vztahovala se tudíž ustanovení zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. Soudní příslušnost pro spor tento žalobou zahájený neřídí se tedy předpisem § 49 čís. 6 j. n., nýbrž vzhledem k tomu, že v Hradci Králové není soudu živnostenského (§ 41 zák. o obch. pom.), podle všeobecných ustanovení o věcné příslušnosti. A ježto hodnota sporu převyšuje 1000 K, povolán jest krajský soud v Hradci Králové, by v této věci jednal a rozhodoval.